

[Helge Larsen.]

vel, at der er udført et stort arbejde af elevskoler ved eksisterende teatre; men som det allerede er gjort her i dag, vil også jeg gerne rejse spørgsmålet, om tiden ikke nu er til, at vi får oprettet et teaterakademi. Den højtærede minister gør i sin fremsættelsestale opmærksom på, at den dramatiske kunst jo har sin oprindelse i det gamle Hellas. Det samme gælder billedhuggerkunst og arkitektur. Vi har for disse 2 kunstgrenes vedkommende i lange tider haft et akademi. Det forekommer mig, at det ville være rimeligt, om vi nu også fik oprettet et akademi for den dramatiske kunst og for dens mange forgreninger, derunder også den forbindelse, som jo er imellem TV og teatret, de krav, der stilles til TV-teatret og til den dramatiske kunst, som den praktiseres i teatrene. Og jeg vil gerne føje til, foranlediget af et par bemærkninger af det ærede medlem hr. Gottschalck-Hansen, at når jeg så varmt ønsker oprettelse af et sådant teaterakademi, er det ikke for at få en institution, der skal være et smagende selskab eller en censurerende institution over for „badutspringere“ — jeg citerer det ærede medlem hr. Gottschalck-Hansen. Vi ønsker kun af et teaterakademi, at man her skal have en institution, hvor man ikke alene kan lære teaterhistorie og teatrets virkemidler at kende, men også og ikke mindst kan eksperimentere med de mange nye muligheder, som byder sig ved samarbejdet imellem teatret, som vi hidtil har kendt det, og TV-teatret.

Må jeg så dernæst blot gøre et par bemærkninger om spørgsmålet bevillingssystem. Jeg har rent umiddelbart ikke meget tilovers for et bevillingssystem. Jeg erkender, som det også fremgik af den højtærede ministers fremsættelsestale, at der måske i ønsket om at kunne bevare det, man betegner som det litterære teater i modsætning til underholdningsteatret — nu er det vel ikke så let at drage skillelinjen mellem de to grupper — ligger en argumentation for at bevare bevillingssystemet. Jeg forstår, at ministeren og ministeriet er kommet til det resultat. Jeg ville dog meget gerne have, at man i udvalget drøfter det igennem og også indhenter oplysninger om, hvorledes systemet er i andre lande.

Om støtten til landsdelsteatrene har jeg ikke andet at sige, end at den kan mit parti fuldt ud tilslutte sig. Jeg ser med stor glæde, at der gennem lovforslaget kan skabes mulighed for at oprette nye landsdelsscener, og her kan der vel i særlig grad blive tale om en scene for Sønderjylland eller den sydvestlige del af landet. Hvis man ser på de faste scener, der eksisterer i dag, ser vi, at der er faste teatre i København, Odense, Århus og Ålborg, og det peger umiddelbart mod at placere et landsdelsteater i den sydvestlige del af landet, måske ganske særlig i Sønderjylland.

Jeg har en enkelt bemærkning at gøre om nogle bestemmelser, som forekommer mig at være måske knap så koncist udformet, som det kunne være ønskeligt, men jeg skynder mig at føje til, at det måske ikke er muligt at give dem en koncis udformning. Jeg tænker på bestemmelserne om støtte til selvejende institutioner til bevarelse af teaterbygninger, en bestemmelse, som jeg også gerne ser gennemført, fordi det naturligvis er den væsentligste og første forudsætning for teaterdrift, at der eksisterer teaterbygninger. Men når jeg nævnte, at strammere bestemmelser måske ville være ønskelige, var det ud fra en sammenligning med anden lovgivning, som omhandler statslån eller statsstøtte til selvejende institutioner, hvor man har faste regler for, i hvilken udstrækning disse lån og denne støtte kan gives. Det kunne måske være rimeligt at give tilsvarende regler her. Men jeg erkender, at det kan ligge sådan, at det er højst praktisk og hensigtsmæssigt over for de formål, man vil have opfyldt, at man har knap så stramme, knap så nøje udformede bestemmelser. Det er et af de spørgsmål, jeg gerne ville have vi skulle se på i udvalget.

Så til sidst blot et par bemærkninger om princippet økonomisk støtte til teatrets kunst. Jeg tror — som det allerede er blevet nævnt her i dag — at man skal indstille sig på, at dette at drive teater i vore dage er — som det vist altid har været — så kostbart, at hvis publikum skulle betale den fulde pris derfor, ville det blive en kunstart, som ville være forbeholdt de få. Det gamle Hellas havde jo meget store udgifter til den dramatiske kunst, og det har man så vidt mig bekendt haft til alle